

Stamboom

Voorzichtig spreid ik de zaterdagkrant uit over de glazen plaat die de kist van mijn vader afdekt, omdat de salontafel vol ligt met rouwkaarten. Merkwaardig hoe die angstaanjagende zes planken binnen twee dagen een vertrouwd onderdeel zijn geworden van mijn moeders interieur. De koelinstallatie maakt een zacht brommend geluid. Ik kijk of er iets veranderd is onder het glas, maar zie niets verontrustends, behalve natuurlijk het dode lichaam van mijn vader.

‘Dag pa,’ zeg ik zachtjes. Ik zet de beker koffie aan mijn lippen. Er is niemand in de woonkamer, een verademing. De krant trekt me weer even de normale wereld in. Als enig kind met een overrompelde vijfenzeventigjarige moeder komen alle keuzes op mij neer. Mijn leven gaat alleen nog maar over dat van mijn vader en over zijn dood. Soort hout, zwart of bordeauxrood randje op de kaart, cremeren of begraven, type bidprentje, muziek, foto’s, tante Desirée en haar kinderen wel of niet weren van de uitvaart.

Ik blader door de krant. Oorlogen en crises leg ik aan de kant. Die doen me te veel denken aan de harde discussies die ik met mijn vader voerde over alles wat met politiek te maken had. Als ik het weekendkatern opensla, zie ik plotseling mijn groene ogen en mijn donkere krullen, in veelvoud, in verschillende varianten in de krant staan. Mijn blik schiet heen en weer over een serie foto’s van mannen en vrouwen van verschillende leeftijden, die verbluffend veel op mij lijken, dezelfde gekromde neus ook. In het licht van de dood zie ik misschien dingen die er niet zijn.

‘Michiel, daar ben je.’ Mijn moeder komt schuifelend de kamer binnen. ‘Haal die krant van de kist af. Een beetje meer respect voor je vader alsjeblieft.’

Met een licht verhoogde hartslag pak ik de krant op en lees ik de inleiding van het artikel. Ik werp een blik in de kist. Mijn vader had vlassig blond haar en felblauwe ogen. Nu ligt hij kaal en grijs met gesloten oogleden op het glanzende witte satijn. Mijn moeder kijkt me onderzoekend aan met haar diepbruine ogen. ‘Je ziet eruit alsof je een spook hebt gezien.’

Ik durf de grap niet in te koppen. Mijn ouders zijn niet zo van het schertsen en grollen. Ik heb me vaak ingehouden. Mensen maakten wel eens een grapje over de melkboer, maar daar gingen we verder niet op in.

‘Een beetje meer respect voor mijn vader,’ herhaal ik traag mijn moeders woorden. Mijn ogen kleven nog aan het krantenartikel. De mensen op de foto’s hebben een appgroep met de naam ‘StamBoomsma’ die inmiddels uit negentien personen bestaat. Groene ogen, donkere krullen, een gulle lach en in de jaren zeventig verwekt met het donorzaad van Ferdinand Boomsma, een gynaecoloog uit het ziekenhuis twintig kilometer verderop.

Mijn moeder komt naast me staan. Ik vouw de krant dicht. ‘We laten hem cremeren,’ zeg ik. ‘Verbranden is een stuk schoner dan iets jaren laten rotten.’

Ze knikt.

Ik klop zachtjes op de kist. ‘Dag, pa.’